

Arrest

nr. 85 405 van 31 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. GELUYKENS loco advocaat S. VANBESIEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Igbo-origine, afkomstig van Aba. Toen u 16 jaar oud was huwde u met (P.I.), tegen de zin van diens familie. Sindsdien hadden jullie problemen met uw schoonfamilie. Uw man was jong en zijn zaken gingen goed. Hij verdiende veel geld en jullie hadden een mooi huis en daarom wou zijn familie hem vermoorden. In juni-juli 2009 werd uw man vermoord. U vermoedt dat zijn familie dit deed omdat ze het huis en de zaak van uw man wilden overnemen. Na de dood van uw man trok uw schoonbroer Ameca bij u in. Op een dag dreigde hij ermee uw dochter Sarah te verkrachten. U hield hem met geweld tegen waarop Sarah gewond raakte aan haar oog. Hierop werden jullie door uw schoonbroer uit het huis gezet. Hij zei dat jullie niets meer met de familie te maken hadden en dat hij u niet meer wou zien, anders zou hij ook u vermoorden zoals hij deed met uw man. U nam de bus naar Lagos samen met uw vier kinderen. Daar verbleef u gedurende 2

à 3 maanden in een kerk, waar u iemand leerde kennen die u wou helpen en u naar België bracht. Op 20 juli 2011 vroeg u vervolgens in België asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient immers te worden vastgesteld dat, hoewel rekening dient te worden gehouden met het moeilijke verloop van het gehoor op het CGVS in aanwezigheid van uw kinderen, toch enkele essentiële tegenstrijdigheden voorkomen in uw verklaringen die onmogelijk te wijten kunnen zijn aan de omstandigheden tijdens het gehoor. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw man (I.O.) heette en dat hij in mei of juni 2009 stierf (zie verklaring DVZ, dd. 20/7/2011, nr. 15). Voor het CGVS verklaarde u echter dat uw man (P.I.) heette en dat dat zijn volledige naam was (zie gehoor CGVS, p. 2). Bovendien verklaarde u dat hij in juni-juli 2009 vermoord werd (zie gehoor CGVS, p. 2). Verder verklaarde u voor de DVZ dat u reeds in mei of juni 2009 naar Lagos vertrok om er in een kerk te gaan leven en dat u er tot juli 2011 bleef (zie verklaring DVZ, nr. 34, 35). Voor het CGVS verklaarde u echter dat u slechts 2 à 3 maanden in Lagos in de kerk verbleef (zie gehoor CGVS, p. 6). Nog frappanter is echter dat u voor de DVZ verklaarde twee schoonbroers te hebben gehad en in hetzelfde huis als uw schoonfamilie te hebben gewoond, zijnde bij uw man zijn ouders, broers en zussen (zie vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ dd. 20/7/2011, p. 3). Ook voor het CGVS sprak u initieel over 'één van de broers van mijn man' (zie gehoor CGVS, p. 3). Verder tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u, uw man en kinderen in het huis woonden en verder niemand (zie gehoor CGVS, p. 4). U verklaarde bovendien dat de ouders van uw man overleden waren en dat hij slechts één broer had (zie gehoor CGVS, p. 4).

Ook aangaande uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS op zich kunnen enkele opmerkingen worden gemaakt die de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder fundamenteel aantasten. Zo verklaarde u geen familie te hebben in Nigeria, totaal geen vrienden meer te hebben sinds u gehuwd bent en eigenlijk in Nigeria niemand te kennen buiten de familie van uw man (zie gehoor CGVS, p. 3, 4). U kent zelfs de buurman niet die u zou opgebeld hebben toen uw man werd doodgeschoten, noch de man die u leerde kennen in de kerk en u tot in België begeleidde (zie gehoor CGVS, p. 3, 6). Dit is toch wel heel onaannemelijk zeker gegeven het feit dat u meewerkte in de zaak van uw man en dus wel degelijk buiten kwam en soms zelfs de zaak openhield als uw man een afspraak had (zie gehoor CGVS, p. 4). Dit wekt de indruk dat u een beeld van uzelf wenst te creëren als onzelfstandige vrouw maar deze verklaringen zijn zo onaannemelijk dat er geen geloof kan worden gehecht aan het profiel dat u van uzelf tracht te schetsen.

Vervolgens verklaarde u initieel tijdens het gehoor voor het CGVS dat u enkel problemen had met de broer van uw man, genaamd Ameca (zie gehoor CGVS, p. 5) terwijl u later tijdens hetzelfde gehoor aanhaalde dat ook de zus van uw man betrokken was in de problemen en plannen maakte om uw huis en zaak over te nemen (zie gehoor CGVS, p. 5). Opvallend is ten slotte nog dat wanneer u gevraagd werd door de protection officer of Ameca in uw huis kwam wonen na de dood van uw man, u blijkbaar niet doorheeft wie Ameca is (zie gehoor CGVS, p. 6). Pas wanneer de protection officer u duidelijk maakt dat Ameca toch uw schoonbroer is, realiseert u zich wat u moet antwoorden.

Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw problemen met uw schoonfamilie in Nigeria fundamenteel aan.

Aan het einde van het gehoor op het CGVS werd door uw advocaat de opmerking gemaakt dat u door de (nochtans niet gevraagde) aanwezigheid van uw kinderen niet geconcentreerd was. Hierop werd de afspraak gemaakt met de protection officer dat u eventueel na het gehoor nog schriftelijke toevoegingen kon bezorgen indien nodig. Tot op heden heeft u echter nagelaten dit te doen, hoewel u hiervoor toch de nodige tijd werd gelaten. Bijgevolg kan aangenomen worden dat u geen toevoegingen meer wenst te doen.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld. U beschikt bovendien over geen enkel document dat uw verklaringen, identiteit of reisweg zou kunnen aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van art. 1 A van de Vluchtelingenconventie, een manifeste appreciatiefout, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en een schending van art. 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoekster wijst erop dat het gehoor zeer chaotisch verliep omdat haar kinderen aanwezig waren (tijdens een deel van het gehoor) en dat meer dan duidelijk is dat zij haar verhaal niet terdege heeft kunnen doen. Verzoekster heeft het recht om gehoord te worden in zodanige omstandigheden dat zij de gronden voor haar asielverzoek uitvoerig uiteen kan zetten, zoals o.a. gewaarborgd in richtlijn 2005/85/EG, meer bepaald de artikelen 12 en 13. Het argument dat verzoekster achteraf nog schriftelijke toevoegingen kon doen, neemt dit gegeven niet weg.

Vervolgens meent de verzoekende partij dat de zogenaamde tegenstrijdigheden getemperd en gekaderd moeten worden. Verzoekster argumenteert inzake de sterfdatum van haar echtgenoot, de lengte van haar verblijf in Lagos, het gevaar dat uitgaat van haar schoonfamilie, het verblijf in haar huis en Ameca. Bovendien werd verzoekster met een aantal van de tegenstrijdigheden niet geconfronteerd, wat een schending inhoudt van art. 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster werd voor een persoonlijk onderhoud uitgenodigd, waarop zij verscheen in aanwezigheid van haar vier kinderen, hoewel in de oproepingsbrief (administratief dossier, stuk 5) werd vermeld dat dit niet vereist was. Hoewel het gehoor daardoor inderdaad enigszins moeilijk verliep, toont verzoekster niet concreet aan dat zij haar relaas niet grondig heeft kunnen doen. Van verzoekster kon tevens verwacht worden dat zij inzag dat de aanwezigheid van vier jonge kinderen niet bevorderlijk zou zijn voor het sereen verloop van haar gehoor zodat verwacht kon worden dat zij dienaangaande de nodige voorzieningen zou hebben getroffen.

Bovendien werd aan verzoekster op het einde van het gehoor gevraagd of zij nog andere problemen had in Nigeria en er werd afgesproken dat verzoekster, indien ze naderhand zou beseffen dat ze nog iets wenste toe te voegen of dat ze iets verkeerd gezegd had, haar advocaat kon contacteren die op zijn beurt de dossierbehandelaar kon inlichten. Haar raadsman betuigde hieromtrent zijn instemming (gehoor CGVS, p.8). Verzoekster heeft van deze mogelijkheid echter geen gebruik gemaakt, zodat de commissaris-generaal er van mocht uitgaan dat verzoekster geen toevoegingen meer wenste te doen. Er is in casu derhalve voldaan aan de verplichtingen die worden opgelegd door het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de richtlijn 2005/85/EG.

Dit klemmt des te meer aangezien verzoekster ook in onderhavig verzoekschrift geen feiten of elementen aanhaalt die zij niet reeds eerder heeft aangebracht.

Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden blijkt dat deze dermate frappant zijn dat zij iedere geloofwaardigheid ontnemen aan het relaas. Deze tegenstrijdige en incoherente verklaringen aangaande feitelijkheden kunnen geenszins verklaard worden door de omstandigheden waarin het gehoor plaatsvond.

Te dezen wordt de meest in het oog springende tegenstrijdigheid, namelijk inzake de naam van haar man (I.O.) dan wel (P.I.) in het verzoekschrift geheel ongemoeid gelaten.

Waar verzoekster meent dat er hoegenaamd geen tegenstrijdigheid bestaat tussen “mei of juni 2009” en “juni-juli 2009” is verweerder terecht van mening dat het manifest ongeloofwaardig is dat verzoekster de moord op haar man niet nauwkeurig kan situeren. Deze gebeurtenis, indien deze daadwerkelijk plaatsvond, is dermate ingrijpend in haar leven dat aangenomen moet worden dat deze datum in haar geheugen gegrift werd.

Verzoekster tracht de tegenstrijdigheden omtrent haar schoonfamilie te verklaren door erop te wijzen dat de broer en zus van haar overleden echtgenoot regelmatig in het weekend bij haar en haar echtgenoot verbleven en dat haar schoonbroer na de dood van haar echtgenoot bij haar is ingetrokken. Daarmee wordt evenwel niet in het minst verklaard waarom verzoekster blijkens de ‘Vragenlijst’ verklaarde dat zij in hetzelfde huis woonde als haar schoonfamilie (namelijk de ouders, broers en zussen van haar echtgenoot) en dat zij twee schoonbroers had (zoals zij aanvankelijk ook op het CGVS verklaarde) om uiteindelijk op het CGVS te verklaren dat zij alleen in een huis woonde met haar man en kinderen, dat zij haar schoonouders nooit gekend heeft aangezien ze overleden waren en dat haar man maar één broer had (gehoorverslag CGVS p.4). Deze vaststellingen maken verzoeksters verklaringen ongeloofwaardig.

Met betrekking tot de schrapping in vragen 34 en 35 van de CGVS-vragenlijst blijkt dat verzoekster terdege op de hoogte was van haar verklaringen, zodat niet aangenomen kan worden dat zij naderhand incoherente verklaringen aflegde omtrent de naam van haar echtgenoot, de periode van diens beweerde overlijden en de samenstelling van de familie.

Het is daarenboven niet aannemelijk dat verzoekster geen familie of vrienden zou hebben in Nigeria en er verder niemand kent buiten de familie van haar man, zelfs niet de buurman die haar opbelde toen haar man werd doodgeschoten. Verzoekster verklaarde immers eveneens dat zij meewerkte in de zaak van haar man en soms zelfs de zaak openhield als haar man een afspraak had.

Waar verzoekster thans voorhoudt dat zij pas later ondervond dat haar schoonzus betrokken was bij de plannen van haar schoonbroer, wijst verweerder er terecht op dat dit geen enkele verklaring kan bieden voor het feit dat verzoekster aanvankelijk verklaarde dat haar schoonbroer Ameca de enige was met wie zij problemen kende (gehoorverslag p.5).

Indien verzoekster haar hele asielrelaas opbouwt rond problemen die zij gekend zou hebben met haar schoonbroer, Ameca genaamd, is het uiterst frappant dat verzoekster geconfronteerd met de vraag of Ameca in haar huis kwam wonen, vraagt wat er bedoeld wordt met Ameca (gehoorverslag p.6) om na toelichting door de dossierbehandelaar te verklaren: “Ah ja, nee, hij kwam af en aan.” Verzoekster kan niet volhouden dat zij de vraag niet had begrepen, nu zij zelf vroeg wat er bedoeld werd met Ameca.

Het feit dat verzoekster niet met de tegenstrijdigheden werd geconfronteerd doet geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoekster als enige persoon in principe wel kan weten wat zij eerder heeft verklaard. Artikel 17, §2 van hogervermeld koninklijk besluit voorziet bovendien slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld.

Het is daarenboven manifest niet geloofwaardig dat verzoekster de naam niet kent van de persoon die haar vlucht naar België betaalde (gehoor CGVS, p.6).

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.1. In een tweede middel beroept verzoekster zich op een schending van art. 48/4 §2, c van de vreemdelingenwet, art. 1 A van de Vluchtelingenconventie, een manifeste appreciatiefout en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Volgens verzoekster miskent het CGVS de huidige situatie voor vrouwen in Nigeria, zoals die blijkt uit verscheidene bronnen. Verzoekster en haar kinderen lopen dan ook een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

3.2. Het kan niet ingezien worden hoe een schending van art. 1 A van het Vluchtelingenverdrag, daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking, dienstig kan worden aangevoerd in het kader van de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verder wijst verweerder er terecht op dat artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet betrekking heeft op een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, waarvan de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat daarvan thans in Nigeria sprake zou zijn.

Verzoekster kan in casu evenmin enkel verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS